

HỒI 351

Thích Sát Hành Động

Cửu trọng hành thích Vinh Phụng Tường của Khấu Trọng không hề là nhất thời cao hứng mà đã được suy tính kỹ càng. Vinh Phụng Tường chính là Bích Trần lão yêu giả dạng, cấu kết với cả hai phe của Ma môn, lại khống chế bang hội lớn nhất tại Lạc Dương, có ảnh hưởng lớn tới cả chính trị và kinh tế trong thành. Nếu không sớm trừ tên ma đầu này, chừng nào còn ở Lạc Dương chừng đó Khấu Trọng sẽ phải lãnh đủ hậu quả.

Bất quá thích sát Vinh Phụng Tường ngay tại Lạc Dương thì chẳng khác nào vào hang hổ vật râu hùm. Lạc Thủy bang là đệ nhất đại bang phương Bắc, thực lực hùng hậu khó lường. Khấu, Từ có thể lật đổ Thượng Quan Long lúc đó, chẳng qua chỉ bằng cách rêu rao thiên hạ thân phận yêu nhân Âm Quý Phái của hắn, lợi dụng lúc Thượng Quan Long bối rối mà nhất chiến thành công. Vinh Phụng Tường ngược lại là con cáo già trong kinh doanh, hình tượng bá chủ đồ nghiệp đã vững chắc trong thiên hạ, phao tin đồn với hắn là vô tác dụng. Nếu không phải Vương Thế Sung và họ Vinh ngấm ngầm kinh địch, lại thêm Khấu Trọng đã nói rõ với họ Vương thân phận yêu nhân của hắn, hơn nữa Vương Thế Sung lại đang có dự tính khác với hai gã thì ngay sau khi thích sát Vinh Phụng Tường thành công, Khấu, Từ chắc lập tức phải ly khai Lạc Dương rồi.

oOo

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Đột Lợi ẩn trên mái nhà kín đáo nhìn ra, phía bên kia đường là Mạn Thanh Viện đèn đuốc sáng trưng.

Tình huống này Khấu, Từ đã trải qua nhiều lần, cảm giác lịch sử cứ không ngừng tái diễn.

Khấu Trọng hạ giọng: “Nếu không qua đại môn, cũng không gọi kỹ nữ, vận khí thanh lâu xui xẻo của chúng ta cũng không phát ra chứ?”

Từ Tử Lăng nhần mặt cười khố: "Ta làm sao biết được?"

Khấu Trọng huých Đột Lợi: "Vận khí thanh lâu của huynh tốt hơn của bọn ta nhiều, chỉ bằng huynh lập kế hoạch hành động đi!"

Đột Lợi chau mày: "Ta quen mình đao mình thương quyết chiến sa trường rồi, tuy cũng từng mai phục đột kích nhưng hoàn cảnh vẫn khác xa chỗ này. Yến hội đèn đuốc sáng như vậy, lại thêm cao thủ như mây, làm sao giết chết đúng một người rồi rút đi thì ta chịu, Khấu Trọng ngươi phải động não thôi!"

Khấu Trọng quay qua Từ Tử Lăng: "Lăng thiếu gia có chủ ý gì không?"

Từ Tử Lăng trầm giọng: "Thích sát không ngoài ba bước quan sát, tiếp cận, đột kích. Quan sát do lão Phục phụ trách, đột kích đương nhiên phải ta với ngươi ra tay, vấn đề là làm sao tiếp cận được Vinh Phụng Tường?"

Đột Lợi hoàn toàn không vì bị Từ Tử Lăng gạt ra ngoài trong việc đột kích Vinh Phụng Tường mà mếch lòng, bởi hắn biết Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tâm ý liên thông, một khi phối hợp hành động hiệu quả sẽ gấp hàng chục lần hai người riêng rẽ.

Khấu Trọng chau mày vẽ khổ não: "Thế mới là vấn đề! Nếu tạo ra được tình huống hỗn loạn kiểu người người rời bàn chúc rượu thì dễ rồi!"

Đột Lợi đã quen với những yến hội kiểu như vậy nên lắc đầu: "Thông thường chủ tiệc ngồi trên sẽ hướng đến tân khách kính rượu, sau đó một người phía khách sẽ đứng lên hồi ứng, không như mừng thọ hay hôn lễ chủ khách đi chúc lẫn nhau đâu!"

Tiếng gió phất nhẹ, Phục Khiên mặc dạ hành y lướt đến bên Từ Tử Lăng, nghiêm giọng: "Không biết có phải Vinh Phụng Tường đoán được ra mà phái thuộc hạ canh gác cả mấy nhà xung quanh, cạnh hắn thì lúc nào cũng có hai người vừa nhìn đã biết là cao thủ. Chúng ta có nên mạo hiểm không?"

Khấu Trọng cười cười: "Vương tử không cần thử ta, huynh đâu phải loại người lâm trận rút lui chứ?"

Phục Khiên mỉm cười: "Cũng may qua Mạc Phi ta nắm được bố trí yến hội, ta có hai đề nghị cho các vị lựa chọn!"

Đoạn y lấy ra một ống quyển trải xuống, thì ra là sơ đồ nơi tổ chức yến hội gồm cả phòng ốc, bàn tiệc, cửa chính và cửa sổ. Tuy chỉ là vẽ vội nhưng hết sức khúc chiết, chỉ nhìn qua là nắm được ngay.

Phục Khiên bắt đầu: “Nếu Thiếu soái và Từ huynh tự tin có thể công khai hạ thủ thì chúng ta cứ xuất kỳ bất ý xông thẳng vào. Ta và Đột Lợi kiểm chế cao thủ bên cạnh Vinh Phụng Tường, Thiếu soái và Từ huynh phụ trách hạ sát hần.”

Đột Lợi thắc mắc: “Sao không đợi lúc bọn chúng ra về, chúng ta đón đường ra tay?”

Phục Khiên lắc đầu: “Cách này ta cũng có nghĩ qua, vấn đề là chủ tớ hần đều cưỡi ngựa, chúng ta ra tay thì sẽ thành cục diện hỗn chiến, chưa chắc thành công được!”

Khấu Trọng chợt hỏi: “Vinh yêu nữ có tham dự không?”

Phục Khiên lắc đầu: “Không! Trừ phụ tử Vương Thế Sung, chúng nhân có vai vế tại Lạc Dương đều tới dự, bao gồm cả mấy tâm phúc của Vương Thế Sung như Lang Phụng và Tống Mông Thu.”

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Xông thẳng vào chỉ là cách cuối cùng khi không còn cách, nếu không thì thật không nên mạo hiểm như vậy. Vinh Phụng Tường là một trong Tà Đạo Bát đại cao thủ, võ công hần phải hết sức thâm hậu, lại đã đề cao cảnh giác như thế thì thích sát không phải chuyện chơi. Chúng ta đã ra tay thì phải đắc thủ, bằng không sẽ rất phiền phức. Kế thứ hai của Phục Khiên huynh như thế nào?”

Phục Khiên hạ giọng: “Kế thứ hai là giả làm thị bộc phục vụ thức ăn. Chỉ cần đột nhập được vào trong thì có thể kiến cơ hành sự, tùy thời mà ra tay.”

Khấu Trọng vui vẻ: “Kế này thật hợp khẩu vị của ta, cứ thế đi!”

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn đồ quyền, chau mày: “Bàn chủ tiệc của Vinh Phụng Tường và Mạc Hạ Nhi ở phía bắc, thị bộc bung đồ ăn đi vào từ cửa Nam. Khoảng cách từ cửa Nam đến bàn chủ tiệc ít nhất cũng hai mươi bộ. Khấu Trọng ngươi nghĩ có thể gạt được Vinh lão yêu lâu đến thế hay sao?”

oOo

Yến hội tổ chức tại Thính Lưu Các phía nam Mạn Thanh Viện. Cửa sổ phía bắc Thính Lưu Các đối diện với phương viên, nơi lần trước Khấu Trọng đã bại Thượng Quan Long. Xung quanh hồ nước giữa viện đứng đầy thủ vệ của Lạc Thủy bang, bí mật đột nhập từ phía đó là chuyện không thể được.

Cho dù có thay đổi diện mạo thì với thể hình khôi vĩ của cả bốn gã, giả thị bộc đi suốt hai mươi bộ không bị phát giác mới là lạ. Phục Khiên nói kiến cơ hành sự là nghĩa như vậy, mấu chốt là có thể tiếp cận gần đến mức nào.

Phục Khiên đề nghị: “Nếu tạo ra một nhốn nháo gì đó, thu hút chú ý sang hướng khác thì giả thị bộc có thể đến được gần hơn!”

Khấu Trọng mỉm cười: “Ta nghĩ ra rồi! Thính Lưu Các với mấy lầu các kia đều nối thông với nhau, những nơi đó lại chắc chắn không canh phòng cẩn mật, chúng ta hãy đột nhập theo mấy đường ấy rồi áp sát, chờ thời cơ ra tay!”

oOo

Mạn Thanh Viện chính là của Lạc Thủy bang, hành thích Đại Long Đầu của Lạc Thủy bang tại Mạn Thanh Viện chẳng khác nào vào hang cọp mà bắt cọp con. Chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ rơi ngay vào vòng vây công, khó thể thoát thân được.

Thật may tại Mạn Thanh Viện, Phục Khiên vốn là đại hào khách, ngày nào cũng đến uống rượu thưởng ca, tuy đêm nay không tới nhưng vẫn có thể thông qua thủ hạ đặt một tương phòng tại tầng trên sảnh đường, nơi Vinh Phụng Tường thiết yến. Nếu từ cửa sổ trông ra hồ của tương phòng đó nhảy xuống, rồi đột nhập qua cửa sổ tầng dưới vào sảnh đường, các gã có thể đột kích Vinh Phụng Tường đang ngồi quay lưng lại.

Thủ hạ của Phục Khiên đã đặt phòng, việc gây náo loạn cũng đã bố trí xong xuôi, Phục Khiên và Khấu Trọng có thể ung dung tiến vào một tương phòng không người, chờ thời điểm thích hợp để bắt đầu.

Hai gã nhìn qua cửa sổ, thấy hành lang tầng dưới có đến tám thủ vệ tuần tra, tên nào cũng binh khí tuốt trần, dáng vẻ như đại địch sắp đánh tới. Nhất thời cả hai đều không khỏi thấy đau đầu.

Lọt qua tám hảo thủ này mà thần không hay quỷ không biết thì tuyệt không có khả năng. Chỉ cần kinh động đến Vinh Phụng Tường, việc hành thích xem như đổ bể.

Cũng may bọn họ còn có diệu kế khác.

Phục Khiên thì thào: “Yến hội cho thượng khách của Mạn Thanh Viện có tổng cộng chín món, hiện tại đã đưa ra món thứ tư. Tốt nhất đợi Vinh Phụng Tường ăn uống no say rồi

mới ra tay, chúng ta sẽ dễ dàng hơn một chút, hấn chết đi rồi cũng không phải làm con ma đói!”

Khấu Trọng cười khùng khục: “Không ngờ Phục huynh lại hài hước như vậy!” Đoạn nhìn xuống hồ, chợt nhớ ngày nào đại phát thần uy, chỉ vài chiêu đã hạ gục Thượng Quan Long, hào tình vạn tượng nổi lên, cười gần: “Mạn Thanh Viện chắc là đại địa ky của Lạc Thủy bang, nếu không sao cả hai đời bang chủ đều ôm hận chỗ này?”

Phục Khiên cảm thấy lòng tin mãnh liệt của gã, mỉm cười hưởng ứng.

Khấu Trọng hỏi: “Phục huynh tới Lạc Dương lần này, ngoài việc tìm Thạch Chi Hiền tính sổ còn mục đích gì khác không?”

Phục Khiên gật đầu: “Ta cũng muốn tìm hiểu tình thế Trung Nguyên hiện nay, nhất là tin tức liên quan đến Hiệt Lợi Khả hãn. Người này đã tâm lớn, thủ đoạn tàn ác, là mối đe dọa lớn cho Thổ Lỗ Hồn ta.”

Khấu Trọng vui vẻ: “Vậy thì Đột Lợi Khả hãn chính là thu hoạch bất ngờ của Vương tử rồi!”

Song mục Phục Khiên phản chiếu ánh trăng ngoài cửa sổ, sáng lên lấp lánh, giọng kiên quyết: “Nếu về được Hãn đình, Đột Lợi sẽ là nhân tố làm cho Đông Đột Quyết phân liệt. Đột Lợi là Khả hãn nắm thực lực mạnh nhất ở Đông Đột Quyết sau Hiệt Lợi, bản thân lại là một thống soái vô địch. Vì vậy bất luận thế nào ta cũng phải giúp hãn bình an hồi cố.”

Khấu Trọng đột nhiên hiểu ra, vì sao Phục Khiên vừa nghe đã tích cực tham gia, thậm chí không tiếc thứ gì giúp các gã thích sát Vinh Phụng Tường. Không phải chỉ vì Vinh Phụng Tường có liên hệ mật thiết với Thạch Chi Hiền mà quan trọng hơn, hạ sát Vinh Phụng Tường sẽ cắt đứt được tai mắt của Thạch Chi Hiền, khiến Hiệt Lợi không thể nắm được hành tung của Đột Lợi.

Phục Khiên trầm giọng: “Ngay cả khi không có Đột Lợi thì Hiệt Lợi ở phương Bắc vẫn phải chống chọi với không ít địch thủ. Tây Đột Quyết là mối lo lớn nhất, mấy sắc tộc khác như Tiết Diên Đà và Hồi Hột ngày càng cường thịnh, hiện tại vẫn tiến cống cho Hiệt Lợi hàng năm, song Hiệt Lợi không ngừng gia tăng yêu sách khiến họ bất mãn lắm rồi, chỉ cần nội bộ Đột Quyết bất ổn là hai bộ lạc này nhất định sẽ khởi binh làm loạn. Vì vậy bất luận là dùng thủ đoạn gì, Hiệt Lợi cũng quyết không để Đột Lợi sống mà trở về, bởi chuyện này liên quan đến thịnh suy của cả Đông Đột Quyết.”

Khẩu Trọng hít sâu một hơi rồi thở phào: “Thì ra ta và Lăng thiếu gia đã bị cuốn vào cả chuyện tranh giành của ngoại vực!”

Một lúc gã lại hỏi: “Chẳng phải Thổ Lỗ Hồn các vị ở tận phía tây Ung Châu, bên ngoài Lương Châu hay sao? Chỗ đó còn cách Đông Đột Quyết qua hắc Tây Đột Quyết, sao lại e sợ Đông Đột Quyết như vậy?”

Phục Khiên gật đầu: “Về lâu dài chúng ta sợ cả hai Đột Quyết sẽ thống nhất dưới tay Hiệt Lợi, còn trước mắt thì e Hiệt Lợi có thể hành quân qua vùng Tây Bắc của người Hán các ngươi để tiến đánh Thổ Lỗ Hồn, không cần phải qua Tây Đột Quyết.”

Dừng một lát y mỉm cười: “Tóm lại thì nếu người Hán các ngươi mạnh lên là có thể biến thành lá chắn cho chúng ta, vì nghĩ cho chuyện đó nên Thổ Lỗ Hồn mới không dấy binh với người Hán, bằng không chúng ta đã chiếm đoạt mấy trong trấn Vũ Uy, Trương Dịch, Đôn Hoàng để làm phen dậu đối phó với Đột Quyết rồi. Lần này ta đích thân đến Trung Nguyên là muốn xem xét tình hình người Hán để định ra quốc sách. Thổ Lỗ Hồn có động binh hay không chính là phụ thuộc vào việc người Hán các ngươi có mạnh lên hay không!”

Đúng lúc đó, tiếng nói oang oang của Đột Lợi từ tầng dưới vang lên.

Hai gã lập tức chụp mặt nạ che kín đầu, ngưng thần chờ đợi. Thời điểm Đột Lợi tiến vào khách sảnh đã được tính toán kỹ càng, đúng vào giữa lúc trên bàn đang bày ra món thứ năm, ca vũ trong sảnh cũng đang náo nhiệt.

oOo

Không khí buổi tiệc đã lên đến đỉnh điểm. Mười tám vũ nữ y phục lộng lẫy đủ màu đang vừa múa vừa lui ra cửa.

Đúng lúc đó Đột Lợi xuất hiện, Phục Ứng thương đeo sau lưng, khí phách oai phong lẫm lẫm, lập tức gây chú ý cho tất cả tân khách.

Đoàn ca vũ tản sang hai bên tả hữu Đột Lợi, lui nhanh ra khỏi sảnh. Mấy tinh binh thủ vệ của Lạc Thủy bang toan rút đao, song lại nhìn ra là Khả hãn nên không dám bước ra cản trở.

Sảnh đường rộng lớn bày mười tám bàn tiệc, mỗi bàn ngồi khoảng mười người, các bàn đều đặt men theo tường, để khoảng trống ở trung tâm làm nơi ca vũ.

Vinh Phụng Tường và Mạc Hạ Nhi ngồi tại bàn chủ tiệc đối diện với cửa lớn, cách khoảng ba mươi bộ.

Đột Lợi ngửa mặt cười một tràng dài chấn động sảnh đường, lớn tiếng: “Vinh lão bản thứ cho Đột Lợi tội không mời mà đến. Nghe ngài thiết yến ta không dùng được phải góp mặt, muốn tham dự một trường nhiệt náo!”

Thần sắc Vinh Phụng Tường lập tức lộ vẻ đề phòng. Mạc Hạ Nhi ngược lại đứng dậy vui vẻ: “Khả hãn tới Lạc Dương lúc nào vậy?”

Mạc Hạ Nhi này khoảng gần ba mươi tuổi, vóc người tầm thước thô ráp, khuôn mặt chữ điền, râu ngắn như kim châm tủa tót cẩn thận, tóc mai để dài, mắt sâu mũi cao, song nhãn lấp lánh hữu thần, khí thế kiêu ngạo.

Bốn thuộc hạ đến cùng hăn cũng đồng thời đứng lên cung kính hành lễ, tỏ rõ sự kính trọng với thân phận tôn quý của Đột Lợi.

Vinh Phụng Tường cũng mau mắn đứng dậy thi lễ, cười sảng khoái về gia chủ: “Khả hãn đại giá quang lâm, Vinh Phụng Tường hoan nghênh còn không kịp, sao trách Khả hãn được!”

Đột Lợi đưa mắt nhìn quanh, tân khách trong sảnh đường quá nửa là người quen. Lang Phụng và Tống Mông Thu ngồi bên Vinh Phụng Tường tại bàn chủ tiệc, bắt gặp ánh mắt sắc bén của hăn đều bất đắc dĩ ôm quyền hành lễ.

Đột Lợi cũng gật đầu, mỉm cười đáp lễ, nhưng tâm thần đã bị cuốn hút bởi hai người khi này Phục Khiên vừa nhắc tới.

Hai người này ngồi tách riêng tại hai bàn tân khách ngay cạnh Vinh Phụng Tường. Từ hai vị trí đó có thể giám thị tất cả các cửa sổ xung quanh bàn chủ tiệc.

Bắt gặp mục quang của Đột Lợi, cả hai lập tức lộ ra vẻ dữ dằn. Đã được Khấu, Từ chỉ điểm, Đột Lợi lập tức có thể khẳng định chúng là người trong Ma môn, bởi mắt hai người này và cả của Vinh Phụng Tường đều thỉnh thoảng phát ra những tia kỳ dị giống hệt nhau.

Đoàn bộc dịch mang món thứ năm lần lượt bước vào, trong tai Đột Lợi vang lên tiếng truyền âm của Từ Tử Lăng: “Lão bằng hữu, đến lúc rồi!”

Đột Lợi tức thì vươn người, vòng tay vỗ vào Phục Ứng thương sau lưng, thông thả bước từng bước đến gần bàn chủ tiệc, lắc đầu than thở: “Vinh lão bản ngài thật thích đùa, vốn đã biết bốn Hãn đến Lạc Dương lại giả như không biết, đáng phạt!”

Mấy trăm tân khách đang lao xao chợt dừng lại như á khẩu, cả sảnh đường im phăng phắc, chỉ còn tiếng bước chân của đoàn bộc dịch.

Rõ ràng là Đột Lợi không chỉ đơn giản đến dự nhiệt náo!

Mạc Hạ Nhi ngạc nhiên nhìn Đột Lợi vẻ chất vấn. Song mục Vinh Phụng Tường thần quang đại thịnh, chau mày: “Khả hãn nói vậy là ý gì?”

Toàn bộ chú ý của chúng nhân trong sảnh lúc này đều dồn lên Đột Lợi, cả hai cao thủ Ma môn cạnh Vinh Phụng Tường cũng không ngoại lệ.

Không ai để ý đến đoàn bộc dịch đang bước vào từ cửa lớn.

oOo

Từ Tử Lăng đeo mặt nạ đại hán mặt vàng lên tới gần nhà bếp, xuất kỳ bất ý điểm ngã một thị bộc, lôi hất đến một chỗ vắng lọt trang phục mặc vào rồi quay lại. Nhà bếp lúc đó đang bận đến tối mịt, không ai để ý đến tên thị bộc lạ mặt. Gã nhân cơ hội len ngay vào đoàn mang thức ăn, cùng bung canh lên sảnh đường.

Từ Tử Lăng đã chọn đúng người để ra tay, tên thị bộc kia tuy vóc dáng không cao như gã nhưng lại là người được chỉ định bung thức ăn lên bàn chủ tiệc. Chỉ cần Đột Lợi diễn xuất thành công, thu hút được toàn bộ chú ý phía Vinh Phụng Tường, gã sẽ có thể tiếp cận lão ma đầu mà đột kích.

Từ Tử Lăng cúi thấp đầu về nhất mục sùng kính, vừa bước vào cửa lập tức rời xa trung tâm đại sảnh, men theo bên tường tiến tới bàn chủ tiệc, đã thu liễm toàn bộ công lực, bước chân nặng nề như người thường, ai nhìn vào cũng không thể nhận ra gã có võ công.

Đột Lợi bất ngờ tăng tốc, chỉ rất ít để cao thủ vừa vặn cảm nhận được. Người thường không thể nhận ra, song Vinh Phụng Tường lập tức phát sinh cảm ứng, hơi lùi về sau một chút, trông mắt đảo nhanh, hỏi lớn: “Khả hãn sao chưa trả lời ta?”

Đột Lợi nhắm Từ Tử Lăng đã vào đến vị trí có thể đột kích mới dừng lại, ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Vinh lão bản có dám trả lời một câu hỏi của ta không?”

Hắn còn cách Vinh Phụng Tường hơn mười bộ, binh khí vẫn ở trên lưng, đối với Vinh Phụng Tường chưa hề có khả năng uy hiếp. Nhưng chỉ cần người biết suy xét một chút, đều biết Đột Lợi đến đây là để gây hấn.

Hai cao thủ Ma môn ngồi hai bên động thân rời bàn, chuyển đến đứng sau lưng Vinh Phụng Tường. Không khí lập tức căng như trước cơn bão lớn, sấm sét có thể nổi lên bất cứ lúc nào.

Mạc Hạ Nhi ngây người ngạc nhiên, mấy lần toan đứng lên ngăn cản nhưng rốt cuộc lại ngồi yên tại chỗ. Hắn hiểu rõ tác phong dũng mãnh của Đột Lợi, đã muốn gì thì Thiên vương lão tử cũng không thể cản được.

Thượng khách ngồi tại bàn chủ tiệc không phải là lão giang hồ cũng là đại thương gia, lập tức rời bàn dồn về hai bên tường, tình thế bắt đầu hỗn loạn.

Đại sảnh vốn không thiếu cao thủ Lạc Thủy bang, mười mấy người đồng thời rút binh khí, chỉ cần một khẩu lệnh của Vinh Phụng Tường là sẽ xông lên động thủ.

Vinh Phụng Tường cười nhạt: "Khả hãn quả là đáng cười, có câu hỏi gì mà Vinh Phụng Tường ta không dám trả lời chứ?"

Lang Phụng cẩn thận nhìn bốn xung quanh, không thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới xen vào: "Chuyện gì cũng có thể thương lượng. Khả hãn nếu có khúc mắc với Vinh lão bản, chỉ cần mời Chúa thượng đứng ra là có thể giải quyết được!"

Hình Mạc Phi ngồi bên trái cách đó một bàn, được Phục Khiên nghiêm lệnh phải giữ thân phận nên chỉ yên lặng quan sát biến hóa.

Từ Tử Lăng đã đến sau lưng Lang Phụng và Tống Mông Thu, đứng đó ngấm vận nội lực, chỉ cần lắc người là có thể tới vị trí tối ưu để công kích.

Tình thế trong đại sảnh nhìn có vẻ hỗn loạn, nhưng thật ra đã phân thành hai bên rõ rệt.

Vinh Phụng Tường được hai cao thủ Ma môn bảo vệ, án ngữ vị trí bàn chủ tiệc và cửa ra phương viên phía bắc. Tân khách trên bàn chủ tiệc đều đã dạt sang hai bên, giữa Đột Lợi và họ Vinh bây giờ chỉ là chiếc bàn lớn đầy thức ăn.

Mấy cao thủ Lạc Thủy bang đều đã rời chỗ ngồi, chia nhau vị trí đứng quanh Đột Lợi, chỉ đợi hấn tiến gần hơn là xông ra ngăn cản. Gần mười hảo thủ canh gác ngoài cửa lớn cũng đã bước vào, quờm quờm đợi sẵn phía sau.

Cả đám thủ vệ tại cửa Bắc cũng toan tiến vào hộ giá, nhưng Vinh Phụng Tường đã vẫy tay lệnh cho chúng lui ra.

Mười mấy thị bộc bụng đồ ăn, tiến thoái đều không xong đành đứng ngẩn tại chỗ, nhưng chỉ một mình Từ Tử Lăng là còn bẻ bát canh trên tay.

Đột Lợi ra vẻ lộ thần sắc kinh nghi bất định, đưa mắt nhìn hai cao thủ Ma môn rồi quay lại chỗ Vinh Phụng Tường, giọng yếu hèn đi: “Quả nhiên là hào khí, vậy hãy nói cho bốn hãn, Vinh lão bản người và Tà vương Thạch Chi Hiền rốt cuộc có quan hệ gì?”

Phần lớn tân khách trong sảnh chưa hề nghe qua đại danh Thạch Chi Hiền, đều ngẩn người kinh ngạc.

Song mục Vinh Phụng Tường chau lại, lúc lâu sau mới chậm rãi dẫn giọng: “Ta chưa hề nghe qua ai là Thạch Chi Hiền, sao Khả hãn lại hỏi như vậy?”

Phản ứng của Đột Lợi lại càng làm cho người ta bất ngờ, chỉ thấy y nhún vai: “Nếu thế coi như là chuyện hiểu lầm, thứ cho bốn Hãn vô lễ không mời mà đến!” Đoạn quay lưng lại như muốn bỏ đi.

Vinh Phụng Tường chợt hô to: “Khả hãn đợi đã!”

- o O o -